

[Oluf Johansen.]

paa den rigtige Side med Hensyn til Lovens Bestemmelser. Afleveringspligten er det, man først og fremmest maa holde sig til, Forbeholdsretten derimod kun en Nødforsanstaltning, som Landmændene kan holde sig til, hvis de ikke er i Stand til at opfylde deres fulde Afleveringspligt, hvilket maa opfattes som en Borgerpligt i disse Tider.

Der er fornuftigvis ikke rejst Spørgsmaal om en forhøjet Kornpris, og man kan maaske heraf drage den Slutning, at naar dette ikke er sket, til Trods for at denne Kornpris er tre Aar gammel, saa var den for høj, da vi fik den; men den byggede paa et Forlig mellem den højtærede Landbrugsminister og Landbrugsorganisationerne, og det plejer jo med disse Landbrugsforlig at være saadan, at naar Sagen kommer til Rigsdagen, saa er den i Virkelighed afgjort. Der er ikke noget at gøre, det kan ikke ændres, og saa maa man tage det, og man tager det først og fremmest ud fra den Betragtning, at naar de interesserede Organisationer er enige om det, saa har de forskellige Opfattelser gjort sig gældende under Forhandlingerne. Eventuelle Meningstilkendegivelser har fundet Sted, og afvigende Meninger har bøjet sig for hinanden gennem Forliget.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig Fremme.

J. S. Foget: Det ærede Medlem Hr. Bækgaard fremhævede Nødvendigheden af at ændre de skrappe Bestemmelser om den hollandske Vægt. Det ærede Medlem Hr. Axel B. Lange fremsatte modsatte Synspunkter, og det ærede Medlem mente, at naar der var den Forskel i de to Herrer's Synspunkter, var det, fordi de var fra forskellige Egne. Jeg har den Opfattelse, at Forskellen i Synspunkterne skyldes, at den ene er Landmand og den anden er Købmand, og jeg maa saa ganske bestemt stille mig paa det ærede Medlem Hr. Bækgaards Side i det Spørgsmaal, idet man sidste Aar havde yderst vanskeligt ved at holde den hollandske Vægt i det regnfulde Efteraar med den vanskelige Høst. Jeg vil gerne understrege, hvad det ærede Medlem Hr. Bækgaard sagde om det Spørgsmaal.

Jeg har før fremhævet og vil gerne gentage det, at jeg forstaar ikke, at Landbrugsministeriet ikke har sat mere ind paa Spørgs-

maalet „Vaarhvede“. Vi har nu maattet saa godt som undvære Hvedemel paa Grund af, at vi har haft de vanskelige og haarde Vintre, hvor Vinterhveden er frosset bort, og vi har Erfaring for, at Vaarhvede til Bageribrug er lige saa god som den i sin Tid indførte Manitobahvede. Det vilde være let at animere Landmændene til forøget Dyrkning af Vaarhvede, hvis man fra Statens Side vilde gaa med til en Forhøjelse af Prisen paa Vaarhvede. Vi ved alle, at den giver mindre Fold end Vinterhvede og tillige i Almindelighed mindre Fold end anden Vaarsæd, men hvis man animerede til Dyrkningen ved en Forhøjelse af Prisen, vilde man let kunne dække Forbruget af Hvedemel ved Dyrkning af Vaarhvede. Man vilde derved faa noget Hvedemel frem, der var lige saa godt som det, man tidligere har indført. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han ikke kunde tænke sig at overveje Spørgsmaalet om at forhøje Prisen paa Vaarhvede for derved at animere til øget Dyrkning heraf.

Endelig vil jeg rette en Henstilling til Ministeren angaaende de Tærskningsfrister, man rent administrativt har fastsat. Gennem et Cirkulære til Kornnævnene sidste Aar anmodede man dem om at forlange af de Landmænd, som havde taget Forbehold, at de skulde have optærsket til 1. November. Jeg forstaar ikke, hvorledes Mennesker, der overhovedet har Begreb om Landbrug, kan fremsætte saadanne Krav — jeg beskylder ikke Embedsmændene for at have det, men jeg troede, Ministeren havde det. Naar man forlanger, at en Landmand skal have optærsket til 1. November, betyder det, at man samtidig forlanger, at han skal indstille sit Efteraarsarbejde, undlade at tage Roer op, undlade Efteraarspløjning, kort sagt standse sit Efteraarsarbejde, saa at det udsættes til efter 1. November; og til den Tid kommer man jo meget let ind i en Frostperiode, hvor man ikke kan bjærge sin Roeavl og i det hele taget ikke udføre sit Efteraarsarbejde. Jeg henstiller derfor meget indtrængende til den højtærede Minister, at han ikke opretholder et saa skarpt Krav over for Producenterne, men at Tærskningsfristen udsættes fra 1. November til 1. Februar.

I øvrigt kan jeg selvsagt anbefale Lovforslaget, da det nu er tiltraadt af alle Land-